

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 353. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715563600/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

Der blev aandeløs Stilhed, man kunde høre Vindens Tag i Græstotterne og Spurvekvidder fra et Par tynde Pilebuske paa Grusgravens Rand. Og Pavsens blev lang, thi Fruen skred frem med saare langsom Gang, højtidelig værdig som en Tragedie-skuespillerinde langs Scenens Brædder. Da hun langt om længe naaede den lille Bræddetrappe til Talerstolen, bøjede hun det Knæ, som vendte ud mod Forsamlingen, knugede sine Hænder mod Brystet og sukkede saa lydelig, at det hørtes vidt omkring.

Endelig stod hun paa Talerstolen. Brat slog hun Sløret til Side. Hendes smukke Ansigt var blegt, hendes lyse Haar fik Gyldenglans. Hun trak sine Haandsker af. Hendes smaa hvide Hænder skinnede som Marmor med en ganske svag gul Patina, men over de graa Øjne laa der som en Hinde, som mattede deres Glans. Hendes fløjteagtige bløde Røst stod i Modsætning til hendes stærke Ord:

— Jeg træder op for at vidne for Brødre og Søstre i Kristo, at kun ved Troen paa hans Blod findes Frelse og Sjælefred. Jeg er en haardt prøvet Kvinde. I lange Tider har jeg været besat af Satan. Jeg har været i Fritænkernes pestbefængte Lejr, og min Sjæl indsugede den giftige Luft, og fra min Tunge lød Bespottelsens Ord, og mit Liv var som Belials Børns. Jeg dansede og legede paa Strænge som en Hedningkvinde, jeg betoges af kostelige Stenes og Guldets Glans. Da slog Djævelen mig med Sot og Sygdom og rasede i mit Kød. I skulde vide, Brødre og Søstre, hvor jeg arme Synderinde har lidt og kæmpet, vredet mig som en Orm og hylet paa mit Leje. Vor nu i Herren salige Hyrde, over hvis Ord Aanden over Aander dalede ned fra det høje, pegede for mig paa Herren, men jeg glemte Herren for hans Tjener.

Der gik en Bevægelse gennem Forsamlingen. Kvinderne saa forbavsede og forskrækkede paa hverandre.

Fru Blunk fortsatte:

— Men da han døde, blev jeg overladt til Jesus alene. Han straffede mig, og han oprejste mig. Jeg mistede alt mit jordiske Gods, og mine nærmeste forlod mig. Men da vakte Jesus min Røst til jublende Lovprisning. Nu stod der intet mellem ham og mig. Han tog mod min udbredte Favn; han kyssede min blege Læbe. Da fór Djævelen ud af mig. Jeg aandede frit som de smaa Fugle deroppe, og paa min Mund, der tidt havde sunget letfærdige Sange af de Skjalde, Verden kalder store, lagde Herren lutter hellige Sange. Og jeg tror paa hvert af hans Ord, har